

NAKON PUTOVANJA

Dok u tišini grabuljam
travu pod velikim stablima –
hrastovima i ogromnim javorima –
mislim na vlasnika

Caffe dei Fiori, pospanog, zauzetog,
obučenog pod konac,
dok postavlja stolove u ulici *Via Frattina* –
kako svakoga dana uvećava svoje carstvo
korak po korak
sve dok ne bude mesta za još jedan sto...

za kojim smo, desilo se, mi sedeli
onoga dana kad je došao gradski zvaničnik,
isto obučen pod konac, da razvuče svoj
sjajni metar po ulici;
dva stola moraju da odu. Vlasnik je samo
slegnuo ramenima i izraz
beskrajnog umora prešao mu je
preko lica. Ovo je Rim:
žaljenje je neprirodno...

I u belo obučeni konobari
postavljaju na srebrne poslužavnike obložene ukrasnim salvetama
redove kolača: anđeoska krila,
mačji jezik i male tartove od kivija;
i mašina za espresso šišti i iz nje šiklja
tako privlačan mlaz, i žena
sa dugačkom crvenom kapom prolazi
i vodi par malih boksera
na račvastom povocu.

DOLAZAK KUĆI U SUMRAK U POZNO LETO

Skrenuli smo ka prilazu
kamenčići su izleteli iz guma
kao varnice iz vatre. Toliko toga
treba da se uradi – raspakivanje, tu je i pošta
i papiri... travu treba pokositi...
Ukočeni izašli smo iz auta.
Ugašeni motor je pucketao dok se hladio.

A onda smo primetili drvo kruške,
grane pune ploda
skoro da su dodirivale zemlju.
Izašli smo u polje; za našim stopama
ostajale su crne rupe u travi;
i oboje smo uzeli po krušku,
jeli i bili zahvalni.

KAMPERI ODLAZE: LETO 1981.

Upravo su dva iznajmljena autobusa iz Bostona
veličanstveno skrenula na put br. 4. Prašina
se slegla duž crnog puta... pas je
prestao da laje, okrenuo se tri puta
i ponovo legao.

Lica u svakom zaprljanom prozoru
okrenula su se da bace poslednji pogled
na planinu.
Sunce je obasjalo vrh...
bilo je tako svetlo da su morali da sklone pogled. Uskoro
počinje bučno ponovno okupljanje porodice...

Juče je telefon zazvonio u podne.
Otac, zvao je iz bolnice, imao je
nešto na svom *ozračenom* umu – samo šta,
nije mogao da kaže, mada je pokušavao.
Zaplakao je i dao slušalicu majci
da kaže zbogom.

Celo leto gledala sam kampere sa
dalje obale. Učili su da plivaju i jedre
i kako da se drže za prevrnuti kanu. Neki
su pokušavali, ali nisu uspevali.
Poslednjeg dana čula sam glas
koji je prosto rekao: *treba mi motka*.
Ponekad, kad vetar duva kako treba činilo se
da je svaka izgovorena reč upućena meni.

SIJESTA: HOTEL FRATINA

Popodne, zvuk jecanja u hodniku
me je probudio... ubrzani koraci na stepeništu i vrata
koja su se zalupila. Stavljam naočare i zurim
ni u šta posebno.

Celo jutro smo se šetali po Forumu
između stubova, venaca i po nagnutim
mermernim podovima... između torza bez ruku, lica
bez noseva – naherenim
među travom obraslim brežuljcima.

Lord Bajron je ovde razmišljao o svojoj ljubavi
prema Terezi Gvičoli, devetnaestogodišnjakinji
i već nečijoj ženi. Ah, zavodljiva Italija.

Baš tad je slavina uzdahnula.
Tavanica se činila neizmerno daleko.
Um mi se bunio protiv svega što sam kupila
u pomodnim uličicama Rima.

Čeznula sam za kućom, podignutim kragnama
kakve nosimo mi tamo stotinu milja severno od mesta
gde je Hotorn napisao *Skerletno slovo*.

Čak sam čeznula za dosadom,
da gledam kako blede sunce prelazi – užurbano –
preko ivice severnog sveta
u četiri sata u novembarsko popodne.

NAKON ŠTO SAM DUGO RADILA NA JEDNOJ STVARI

Kroz vrata komarnika
čujem kolibrija, traži
nektar među prkosnim

slezom – nepravilan leteći
rubin, traži slatkiš među
cvetovima lepljivog grla.

Nebo se neće smračiti na zapadu
do deset. Gde da smestim
ovaj osvetljeni i umorni um?

BOŽURI U SUMRAK

Beli božuri što cvetaju duž trema
svetle
dok se sve ostalo u dvorištu gasi.

Preterani cvetovi veliki kao
ljudske glave! Posrću
usled sopstvene bujnosti: morala sam
da ih privežem za kočice.

Vlažni vazduh pojačava njihov miris,
mesec se kreće oko ambara
da sazna odakle taj miris dolazi.

U mračnoj junskoj večeri
privlačim cvet, savijam ga ka sebi
dodirujem ga kao što žena dodiruje
lice voljenog.

BEZVOLJNOST U RANU ZIMU

Pisma stižu od prijatelja...
Nek se razvode, ponovo venčavaju
i ponovo razvode!
Oprostite mi ako malo odremam u fotelji.

Trebalo je da naložim peć
pre sat vremena. Kuća će
postati hladna kao kamen. Odlično!
Neću morati da pregledam
čekovnu knjižicu.

Pošta se taloži
u gomilama, nestabilnim,
i mačka je svu rasturi
kad svrati da me vidi.

Još uvek sam u fotelji,
zakopana ispod šuta
neuspelih brakova, časopisa,
formulara za obnavljanje pretplate, računa,
posrnulih prijateljstava...

Ovo razmišljanje je
zbog sunca koje svakog dana
napušta nebo sve ranije
i odlazi negde
kao nespokojni muž
ili melanholična žena.

NAKON RANOG MRAZA

Mačka unosi svog miša što skviči u kupatilo da se igraju. Monopola?
Dvadeset pitanja? Čujem bočice i četke kako udaraju o pod.
Zatim ništa.

Ulazim da iznesem mrtvog miša.

Nije u kadi. Nema ga na podu. Iznenada peškir počinje da se kreće po stalku. Miš se pomalja, drhtav, očiju širom otvorenih, telo mu se ritmički diže i spušta, oči mu poput zrna bibera.

Razmišljam da li da vratim mačku da završi posao. Razmišljam da li da sama završim posao do kraja.

Umesto toga, guram ga u konzervu kafe. Stavljam konzervu ispod žbuna u bašti i vraćam se u kuću da napišem pisma.

Možda će već do večere biti ponovo u šupi, praviti gnezdo u korpi. Ili ću ga možda naći ispod lista, ukrućenog i smanjenog. Ko zna. I mene će isto neko izneti odavde, mada ne još neko vreme.

*(S engleskog prevela **Danijela Jovanović**)*